

Ніколь і таємниця бурячкових ліхтарів

Маленька Ніколь обожнювала дві речі: свого
плюшевого рака Клі-Клака та солодкий бурячок.
Вони жили біля чарівної Багряної Долини. Там росли
дивовижні бурячкові ліхтарики, які світилися вночі.

Щовечора Ніколь та Клі-Клак милувалися цим теплим червоним сяйвом. Ліхтарики дарували світло всім мешканцям долини. Дівчинка часто мріяла про великі пригоди під їхніми променями.

Але одного разу сталося щось дивне. Чарівні
бурячкові ліхтарики почали тьмяніти один за одним.
Багряна Долина занурювалася у густу, холодну
темряву.

Ніколь підійшла до найближчого ліхтарика і побачила порожню серединку. Хтось крав їхнє сяюче насіння! Дівчинка міцно обійняла Клі-Клака, вирішивши врятувати долину.

Біля згаслого ліхтарика Ніколь помітила глибоку нору. Звідти віяло холодом і страшною невідомістю. Це був вхід до заплутаних підземних лабіринтів.

Дівчинці стало трохи лячно спускатися під землю.
Але плюшевий рак Клі-Клак ніби підморгнув їй
своїми гудзиковими оченятами. З таким вірним
другом нічого не страшно!

Ніколь зробила глибокий вдих і ступила в темний тунель. Під ногами шаруділо каміння, а стіни були вологими. Клі-Клак зручно сидів у її кишеньці.

Раптом у темряві дівчинка побачила слабке червоне світло. Це була маленька насінина з бурякового ліхтарика! Вона лежала прямо на стежці, вказуючи шлях.

Ніколь обережно підняла зернятко, і воно зігріло її долоньку. Мудрий Клі-Клак ніби прошепотів, що темрява відступає перед справжнім світлом. Дівчинка сміливо пішла далі.

Вони йшли все глибше, збираючи поодинокі
насінини. Тунель ставав ширшим, а червоне сяйво
попереду яскравішало. Ніколь відчувала, що
розгадка таємниці вже зовсім близько.

Нарешті тунель вивів їх до великої підземної печери.
Вона була повністю заповнена вкраденим сяючим
насінням. Посеред цієї гори сиділа дивна пухнаста
істота.

Це був Кротохмарик — кумедне звірятко, схоже на пухнасту хмаринку з лапками крота. Він жадібно пригортав до себе блискучі зернятка. Звірятко злякано подивилося на Ніколь.

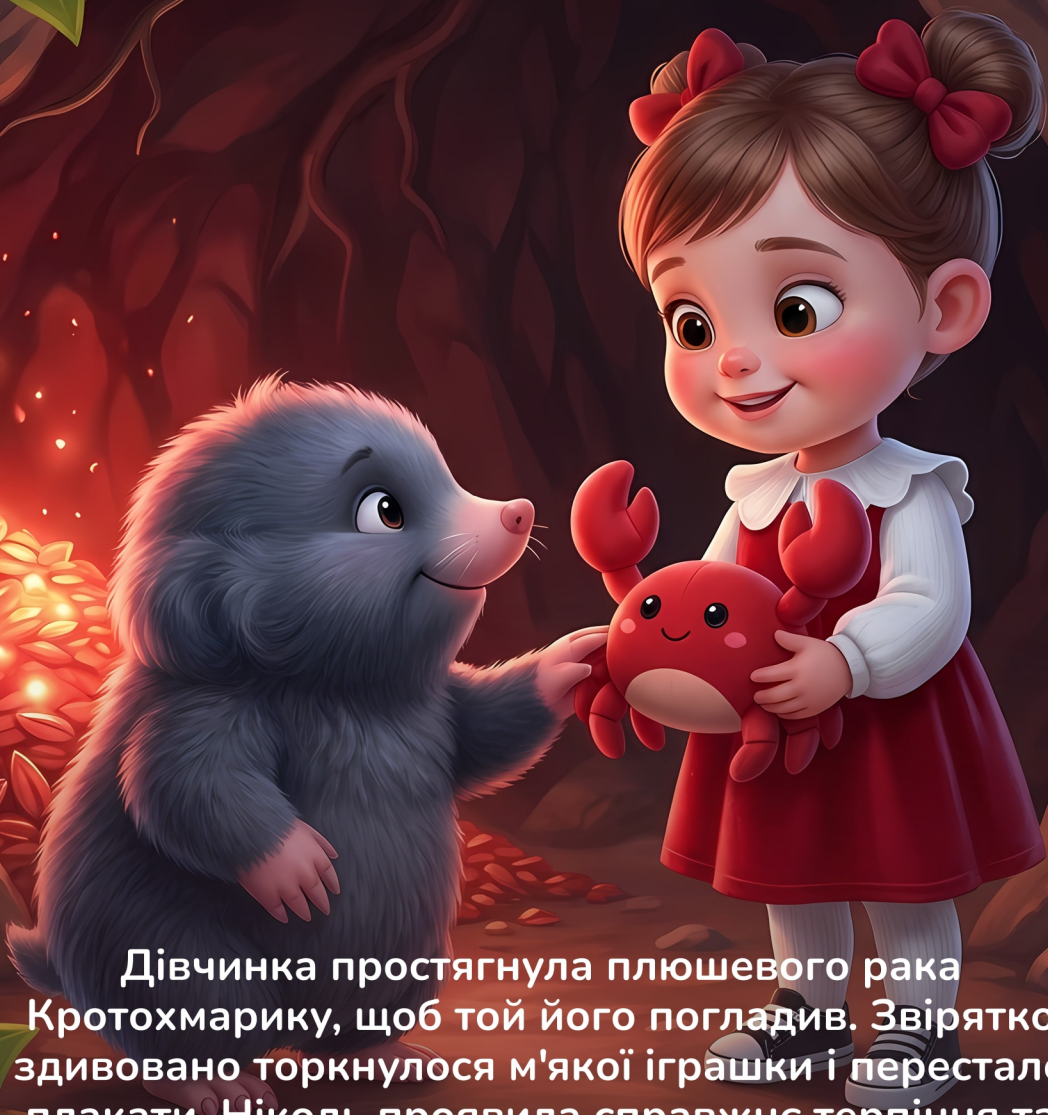
Кротохмарик зашипів і сховав насіння за спину. Він думав, що дівчинка почне сваритися або битися. Але Ніколь лише спокійно посміхнулася і зробила крок назустріч.

"Чому ти забрав наше світло?" — лагідно запитала Ніколь. Кротохмарик опустив очі і тихо заплакав. Він зізнався, що йому було дуже самотньо і темно під землею.

Він просто хотів мати трохи тепла біля себе. Ніколь зрозуміла, що цей "лиходій" зовсім не злий, а просто нещасний. Вона дістала з кишені свого Клі-Клака.

Дівчинка простягнула плюшевого рака
Кроtohмарику, щоб той його погладив. Звірятко
здивовано торкнулося м'якої іграшки і перестало
плакати. Ніколь проявила справжнє терпіння та
доброту.

"Світло не можна просто ховати в печері," — сказала Ніколь. Вона взяла одну сяючу насінину з великої купи. "Я покажу тобі справжнє диво, якщо ти допоможеш."

Ніколь викопала маленьку ямку в м'якій землі печери. Вона обережно поклала туди бурякову насініну і пригорнула її. Кротохмарик уважно спостерігав за кожним її рухом.

"Тепер треба трохи почекати," — прошепотіла дівчинка. Вони сіли поруч, обійнявши Клі-Клака. Ніколь знала, що для великого дива завжди потрібне терпіння.

Раптом земля легенько затремтіла. З ямки пробився маленький зелений паросток. Він швидко ріс прямо на очах, наливаючись чарівним багряним світлом.

Паросток перетворився на прекрасний підземний
бурячковий ліхтарик! Він освітив усю печеру теплим,
радісним сяйвом. Кротохмарик заплескав у лапки від
неймовірного щастя.

"Бачиш? З однієї насінини можна виростити власне світло," — усміхнулася Ніколь. Кротохмарик зрозумів свою помилку. Він радісно допоміг дівчинці зібрати решту насіння у великий кошик.

Разом вони повернулися на поверхню і посадили
насіння в Багряній Долині. Ліхтарики знову
спалахнули, яскравіше ніж будь-коли. Долина знову
наповнилася магією та радістю.

Ніколь обійняла Клі-Клака і помахала рукою новому другу. Вона зрозуміла важливу річ. Справжня сміливість — це не лише йти в темряву, а й ділитися своїм теплом.

Kazkova
Казка про бабусю глумину